

РЕШЕНИЕ

№ 2793

гр. София, 26.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 22.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **11464** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Глава десета на Административнопроцесуалния кодекс вр. чл.118, ал.1 от Кодекса за социално осигуряване.

Образувано е по жалба на Министерство на правосъдието, представлявано от Д. А. – Министър на правосъдието, срещу отказ за верификация по искане за междинно плащане № 4 от 07.08.2020г. на разходи в размер на 11 603,03 лева обективиран в писмо с рег. № 02.50-15/05.11.2020г. на Ръководителя на управляващия орган на Оперативна програма Добро управление.

В жалбата са развити аргументи, че издадения административен акт е немотивиран, необоснован и издаден в противоречие с материалноправните разпоредби, съществени нарушения на административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона. В с.з. се представлява от юрисконсулт Д., която моли съда да отмени акта по изложените в жалбата съображения. Претендира разноски.

Ответникът – Ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма Добро управление, чрез процесуалния си представител държавен експерт К., оспорва жалбата. Претендира разноски.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа и правна страна:

С жалбата се оспорва отказ за верификация рег. № 02.50-15/05.11.2020г. по искане за междинно плащане № 4/07.08.2020г на Ръководителя на управляващия орган на Оперативна програма Добро управление, в частта му, с което не е верифициран разход в размер на 11 603,03 лева, отчетени в искане за плащане по договор В.-3.001.0022-С03 от 15.12.2017г.

Между страните не се спори, че жалбоподателят е бенефициент по договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ В.-3.001.0022-С03 от 15.12.2017г., представен по делото (л.22-25). Безвъзмездната финансова помощ, която се предоставя от Европейския съюз и от националния бюджет на бенефициери - частни или публични правни субекти, е инструмент за осъществяване на политиката на Европейския съюз за хармонично развитие чрез икономическо, социално и териториално сближаване -чл. 174, § 1 от Договора за функциониране на Европейския съюз (ДФЕС). Органи на Европейския съюз и органи на държавите членки са оправомощени от вторичното право на Европейския съюз и вътрешното законодателство да изпълняват функции по програмиране, изпълнение и контрол на процеса на предоставяне на безвъзмездната финансова помощ. Правният субект, който държавата определя за управляващ орган, в изпълнение на правомощията си по чл. 60 от Регламент (ЕО) № 1083/2006 на Съвета от 11.07.2006г. за определяне на общи разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд и Кохезионния фонд и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1260/1999 (Регламент (ЕО) № 1083/2006) провежда всички необходими действия и процедури по определяне на бенефициера на финансовата помощ.

В рамките на производството са приети писмените доказателства, съдържащите се в административната преписка. С писмо № В.-3.001-0022-С03-М101 от 16.10.2020 г., на основание чл.63, ал.1, т.2 и ал.2 от ЗУСЕСИФ, от бенефициента са поискани допълнителни документи, разяснения за извършване на корекции в пакета отчетни документи във връзка с верификацията на разходите, отчетени в искането за плащане. С писма № В.-3.001-0022-С03-М103 от 23.10.2020г. и версия № 2 бенефициентът представи допълнително изисканите документи, но не е представил становище по отношение на отказа от верификация на посочените като недопустими разходи.

След като се взеха предвид всички факти и обстоятелства, по горепосоченото искане за междинно плащане не са верифицирани разходи общо в размер на 11 603,03 лева. Мотивите и основанията за неверифициране на разходите са следните:

1. 3 027,42 лева (21,78 лева с ДДС разходи с променлив характер за 1 участник *139 участника) по РОД „Фактура № 983/10.02.2020г.” отчетен в бюджетен ред 15.2 „Проведени едnodневни публични дискусии по Дейност 2”, на основание чл.64, ал.3 и по аргумент на чл.57, ал.1, т.3 от ЗУСЕСИФ, а именно: посочените разходи не са за реално извършени услуги, тъй като съгласно описанието на дейност 2 на проекта, техническата спецификация и техническата оферта на изпълнителя в публичните дискусии трябва да участват общо 500 участника, но техният общ брой според 5-те бр. присъствени списъци и според доклада на изпълнителя относно изпълнението на дейност 2 по договор № В.-14505/30.11.2018г. е 361 участника;
2. 457,87 лева (457,87 лева с ДДС разходи с променлив характер за 1 участник) по РОД „Фактура № 984/10.02.2020г.” отчетен в бюджетен ред 14.1 „Провеждане на обучения по разработената методология по Дейност 2, на основание чл.64, ал.3 и по аргумент на чл.57, ал.1, т.3 от ЗУСЕСИФ, а именно: те не са за реално извършени

услуги, тъй като съгласно описанието на дейност 2 на проекта, техническата спецификация и техническата оферта на изпълнителя в обученията по разработената методология трябва да участват общо 60 участника, но общият брой на участниците в 2-те обучения според присъствените списъци и според доклада на изпълнителя относно изпълнението на дейност 3 по договор № В.-14505/30.11.2018г. е 59 участника;

3. 4 455,00 лева по РОД „Фактура № 982/10.02.2020г.” отчетени в бюджетен ред 1.2 „Изготвяне на доклад за качеството на проведените проучвания относно независимостта на съдебната власт; Разработване на инструментариум-въпросник за оценка и анализ на независимостта; Разработване на методология за анализ на факторите, водещи до зависимост на съдебната власт; Изготвяне на пилотен доклад”, на основание чл.64, ал.1 във връзка с чл.73, ал.4 и чл.75, ал.1 от ЗУСЕСИФ, поради определената с Решение № ФК-2020-252 от 04.11.2020г. финансова корекция в размер на 5 % от стойността на допустимите, засегнати от нарушението разходи по сключения договор № В.-14505/30.11.2018г. с изпълнител [фирма] по т.11. б. „б” от Приложение № 1 към чл.2, ал.1 от Наредбата за посочване на нередности, представляващи основания за извършване на финансова корекция, и процентните показатели за определяне на размера на финансовите корекции по реда на ЗУСЕСИФ, приета с ПМС № 57 от 28 март 2017г.;

4. 985,63 лева по РОД „Фактура № 983/10.02.2020г.” отчетени в бюджетен ред 15.2 „Проведени едnodневни публични дискусии по Дейност 2” на основание чл.64, ал.1 във връзка с чл.73, ал.4 и чл.75, ал.1 от ЗУСЕСИФ, поради определената с Решение № ФК-2020-252 от 04.11.2020г. финансова корекция в размер на 5 % от стойността на допустимите, засегнати от нарушението разходи по сключения договор № В.-14505/30.11.2018г. с изпълнител [фирма] по т.11. б. „б” от Приложение № 1 към чл.2, ал.1 от Наредбата за посочване на нередности, представляващи основания за извършване на финансова корекция, и процентните показатели за определяне на размера на финансовите корекции по реда на ЗУСЕСИФ, приета с ПМС № 57 от 28 март 2017г.;

5. 2 677,11 лева по РОД „Фактура № 984/10.02.2020г.” отчетени в бюджетен ред 14.1 „Провеждане на обучение по разработената методология по Дейност 2” на основание чл.64, ал.1 във връзка с чл.73, ал.4 и чл.75, ал.1 от ЗУСЕСИФ, поради определената с Решение № ФК-2020-252 от 04.11.2020г. финансова корекция в размер на 5 % от стойността на допустимите, засегнати от нарушението разходи по сключения договор № В.-14505/30.11.2018г. с изпълнител [фирма] по т.11. б. „б” от Приложение № 1 към чл.2, ал.1 от Наредбата за посочване на нередности, представляващи основания за извършване на финансова корекция, и процентните показатели за определяне на размера на финансовите корекции по реда на ЗУСЕСИФ, приета с ПМС № 57 от 28 март 2017г.;

При така установеното от фактическа страна, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес от оспорването, срещу акт, за който е предвидено в чл. 27, ал. 1 от ЗУСЕСИФ, че подлежи на обжалване пред съд. С оспорения административен акт пряко са засегнати правата и законните интереси на жалбоподателя. Административният акт е издаден на 23.02.2021 г., а жалбата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал.1 от АПК на 09.03.2021 г. и същата е ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

Съгласно чл. 73, ал. 1 ЗУСЕСИФ финансовата корекция се определя по основание и размер с мотивирано решение на ръководителя на управляващия орган, одобрил проекта. Съгласно чл. 9, ал. 5, изр. второ от ЗУСЕСИФ ръководител на управляващия орган е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира управляващият орган, или оправомощено от него лице. В случая ръководител на управляващия орган е министър - председателя на Република България, който със Заповед № РД-90/10.05.2017г., (стр. 20 от делото) на основание чл. 40, ал. 6 от Закона за администрацията, чл. 77а, ал. 1, т. 1 и т. 3 и, ал. 2 от УП на Министерски съвет и на неговата администрация е оправомощил със заповедта г-жа И. П., директор на Дирекция "Добро управление" в администрацията на МС да изпълнява функциите на Управляващ орган на ОПДУ 2014-2020, с всички произтичащи от това права, задължения и отговорности. Д. на посочените правомощия е допустимо съгласно разпоредбите на УП на МС и ЗУСЕИФ, с оглед на което съдът счита, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, поради което не страда от пороци, водещи до неговата нищожност и изложените доводи в тази насока в жалбата са неоснователни.

Относно административното производство и формата на административните актове, с които се отказва верифициране на разходи, ЗУСЕСИФ не предвижда специални правила, поради което приложими са общите правила на АПК. Спазени са изискванията на чл. 59 АПК – актът е в писмена форма и съдържа реквизитите по чл.59, ал. 2 от АПК, като административният орган ясно и конкретно е посочил фактическите и правни основания за постановения отказ да бъдат верифицирани посочените суми. Не се констатира и съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Спорът основно е относно приложението на материалния закон и се свежда да това основателно ли административният орган е отказал да верифицира посочените разходи по предявеното пред него искане за междинно плащане.

Производството по верифициране на разходи е уредено в част от Глава пета, Раздел втори от ЗУСЕСИФ.

Видно от чл. 62, ал. 1, изр. 1 от ЗУСЕСИФ целта на верифицирането е да се потвърди допустимостта на извършените разходи и наличието на физически и финансов напредък на проекта. Според ал.2 на чл.62 ЗУСЕСИФ, чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган. Разпоредбата на чл.57, ал.1 от ЗУСУЕСИФ определя за допустими само разходите, за които са осъществени едновременно няколко условия, посочени в 7 точки. Посочените в разпоредбата изисквания следва да са изпълнени кумулативно и неизпълнението на което и да е от тях представлява самостоятелно основание Ръководителят на УО да откаже да верифицира предявените за плащане пред него разходи.

Относно сумата от 3 027,42 лева по РОД „Фактура № 983/10.02.2020г.” отчетен в бюджетен ред 15.2 „Проведени едnodневни публични дискусии по Дейност 2”, и сумата от 457,87 лева по РОД „Фактура № 984/10.02.2020г.” отчетен в бюджетен ред 14.1 „Провеждане на обучения по разработената методология по Дейност 2, на основание чл.64, ал.3 и по аргумент на чл.57, ал.1, т.3 от ЗУСЕСИФ отказът на Ръководителя на УО е обоснован и законосъобразен на основание чл.64, ал.3 и по аргумент на чл.57, ал.1, т.3 от ЗУСЕСИФ и

С изменението на разпоредбата на чл. 64, ал. 1 от ЗУСЕСИФ, доп. - ДВ, бр. 85 от 24.10.2017 г., в сила от 28.10.2017 г., самото стартиране на процедура по администриране на сигнал за нередност е основание за отказ за верификация, като при тази хипотеза административният орган не дължи произнасяне по допустимостта на разходите по критериите, заложи в чл. 57, ал. 1 от ЗУСЕСИФ. В тази хипотеза, не е предвидено и представянето на допълнителни разяснения или възражения от бенефициера. Административният орган действа в условията на обвързана компетентност и дължи описаното в закона поведение при наличие на някой от описаните в чл. 64, ал. 1 от ЗУСЕСИФ правопораждащи факти. Посочената разпоредба се явява императивна и административният орган при наличие на сигнал за нередност следва при условията на обвързана компетентност да откаже верификация на съответния разход, като след приключване на процедурата по администриране на нередността (и в зависимост от изхода ѝ) неверифицираният разход може да бъде включен в следващо искане за плащане.

В случая административният орган се е позовал на разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 3 ЗУСЕСИФ която посочва, че разходите, претендирани за междинно плащане не са за реално извършени услуги. В случая изхождайки от съдържанието на оспореното решение по отношение на основанието, посочено в чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗУСЕСИФ органът е изложил мотиви от фактическа и правна страна. Посочената разпоредба се подкрепя от доказателствения материал по делото. При това положение е налице основание по чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗУСЕСИФ, което да доведе до отказ на верификация на сумата от 3 027,42 лева лв. и сумата от 457,87 лева.

Относно сумата от 4 455,00 лева по РОД „Фактура № 982/10.02.2020г.” отчетени в бюджетен ред 1.2 „Изготвяне на доклад за качеството на проведените проучвания относно независимостта на съдебната власт; Разработване на инструментариум-въпросник за оценка и анализ на независимостта; Разработване на методология за анализ на факторите, водещи до зависимост на съдебната власт; Изготвяне на пилотен доклад”, сумата от 985,63 лева по РОД „Фактура № 983/10.02.2020г.” отчетени в бюджетен ред 15.2 „Проведени едnodневни публични дискусии по Дейност 2” и сумата от 2 677,11 лева по РОД „Фактура № 984/10.02.2020г.” отчетени в бюджетен ред 14.1 „Провеждане на обучение по разработената методология по Дейност 2”, представляващи финансова корекция в размер на 5 % от стойността на договор № В.-14505/30.11.2018г. с Д. [фирма], определена с Решение за финансова корекция № ФК-2020-252/04.11.2020г.

При стартирало производство по администриране на нередност в изпълнение на разпоредбата на чл. 64, ал. 1 от ЗУСЕСИФ административният орган е бил длъжен да постанови отказ от верификация на съответните разходи. Във връзка с тези разходи започната процедура обаче не е била прекратена, а е завършила с Решение за определяне на финансова корекция № ФК-2020-252/05.11.2020г., издадено от ръководителя на УО на ОПДУ. В действителност при издаване на оспорвания отказ въпросното решение е било обжалвано по съдебен ред, но както вече беше подчертано, законодателят не изисква процедурата по администриране на нередност да е завършила с влязъл в сила акт, а е достатъчно такава да е започнала към момента на постановяване на акта. Безспорно е, че в обжалвания отказ като правно основание са посочени разпоредбите на чл. 75, ал. 1 и чл. 64, ал. 1, пр. 2 от ЗУСЕСИФ, но от друга страна, между страните не се спори, че към момента на издаване на обжалвания акт е проведено административно производство по определяне на финансова

корекция, приключило с решение за определяне на финансова корекция. Именно поради това изложените фактически основания напълно отговарят на хипотезата, регламентирана в разпоредбата на чл. 64, ал. 1, пр. 2 от ЗУСЕСИФ, и е налице отказ именно на това основание. Видно от изложеното в акта, е започната процедура по администриране на наредност, което правно основание не изключва и приложението на чл. 75, ал. 1 от ЗУСЕСИФ. В тази връзка постановеният отказ на административния орган за верификация на разходи в размер на 4 455,00 лева, 985,63 лева и 2 677,11 лева е законосъобразен и е издаден в съответствие с материалноправните норми.

За пълнота следва да се отбележи, че релевираните от жалбоподателя твърдения в жалбата, че липсва правна квалификация за издадения отказ, са напълно неоснователни.

Съгласно разпоредбата на чл. 62, ал. 1, изр. 1 от ЗУСЕСИФ междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта.

Според нормата на ал. 2 на чл. 62 от ЗУСЕСИФ чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган. Кои разходи са допустими е посочено изчерпателно в разпоредбата на чл. 57, ал. 1 от ЗУСЕСИФ – разходите се считат за допустими, ако са налице едновременно следните условия: 1. разходите са за дейности, съответстващи на критериите за подбор на операции и се извършват от допустими бенефициенти съгласно съответната програма по чл.3, ал.2; 2. разходите попадат във включени в документите по чл.26, ал.1 и в одобрения проект категории разходи; 3. разходите са за реално доставени продукти, извършени услуги и строителни дейности; 4. разходите са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство; 5. разходите са отразени в счетоводната документация на бенефициента чрез отделни счетоводни аналитични сметки или в отделна счетоводна система; 6. за направените разходи е налична одитна следа съгласно минималните изисквания на чл. 25 от Делегиран регламент (ЕС) № 480/2014 на Комисията от 3 март 2014г. за допълнение на Регламент (ЕС) № 1303/2013 на Европейския парламент и на Съвета за определяне на общоприложими разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд, Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони и Европейския фонд за морско дело и рибарство и за определяне на общи разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд и Европейския фонд за морско дело и рибарство (ОВ, L 138/5 от 13 май 2014 г.) и са спазени изискванията за съхраняване на документите съгласно чл. 140 от Регламент (ЕС) № 1303/2013; 7. разходите са съобразени с приложимите правила за предоставяне на държавни помощи.

Изложени са фактическите обстоятелства за издаването на отказа и приложимите правни норми. Видно от акта изчерпателно е изложено фактическото основание, което обуславя и съответното правно основание за непризнаване на разхода по договора. В този смисъл изложените оплаквания в жалбата се явяват неоснователни.

В обобщение на гореизложеното, съдът намира, че Ръководителят на УО на ОПДУ законосъобразно е отказал да верифицира сумата от 11 603,03 лева.

С оглед изхода на делото, на ответника и на жалбоподателя следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева съобразно направените искания.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2, предл. последно от Административен съд София – град, III-то отделение, 46 състав

Р Е Ш И:

ОТХЪРЛЯ жалбата на Министерство на правосъдието, представлявано от Д. А. – Министър на правосъдието, срещу отказ за верификация по искане за междинно плащане № 4 от 07.08.2020г. на разходи в размер на 11 603,03 лева обективиран в писмо с рег. № 02.50-15/05.11.2020г. на Ръководителя на управляващия орган на Оперативна програма Добро управление.

ОСЪЖДА Министерството на правосъдието да заплати на Министерски съвет юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението подлежи на обжалване в 14- дневен срок пред Върховния административен съд на Република България

Съдия: